

DEONTOLOJİK KURALLARA UYMAMA MESLEĞİMİZİ DEJENERE EDİYOR

Sayın Meslektaşlarım, Sevgili Kardeşlerim:

Dergimiz Polen için benden bir yazı isteyen ve böylelikle sizinle buluşmak zevk ve onuruna erişmemi sağlayan Ecz. Sayın Tahsih YIRTICI ve arkadaşlarına teşekkürlerimi sunuyorum.

Öncelikle kendimden biraz sözedeyim. 1930 Antakya doğumluyum. İlk, orta ve liseyi Antakya'da okudum. Yüksek tahsilimi, o dönemde Türkiye'de bir tane olan İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesine bağlı Eczacı okulunda yaptım. O dönemde yüksek tahsile başlamak için lise bitirmeden sonra olgunluk sınavını vermek zorunlu idi. Eczacılık okuluna Fen kolundan olgunluk sınavımı pekiyi ile bitirenler girebiliyordu. 1949 yılı Ekim ayında okula 80 kişi girdik, 1953 Haziran döneminde hiç kayba uğramadan 6 kişi bitirdik.

Biliyorsunuz ki bir insanın en tatlı anıları öğrencilik anılarıdır. Buna erkekler için askerlik anıları da girer. Ne kadar anlatılsa ne anlatan bıkar ne de dinleyen. Ben de hoşgörünüzü dayanarak Eczacı okulunda geçen anılarımdan bir kaç tanesini anlatayım. Böylelikle siz de tatlı ve güzel anılarınızı yeniden yaşamış olursunuz.

İlk dört sömestr sonunda yabancı dil sınavından başarılı olmak gerekiyordu. İlk sömestr sonunda yabancı dilim olan Fransızca'dan sınava

girdim. Verilen parçayı okudum, tercüme ettim ve yorumunu yaptım. Komisyon başkanı: İlk girişin mi? dedi. Evet dedim. Teşekkür ederim dedi ve dışarı çıktım. Dışarda bizden kıdemli arkadaşlar vardı. Benden komisyon başkanının ne dediğini sordular. Teşekkür ettiğini söyledim. Kaldım dediler. Sınava ilk girene teşekkür eder ve geçer not vermez dediler. Gerçekten öyle oldu. Bir sömestr sonra tekrar sınava girdim bu defa yazılı idi. Baktım yanımda bir hanım öğretmen duruyor. Bu ara şunu belirteyim, bütün tahsil hayatımdan öğretmenlerimle aram iyi idi, ama hanım öğretmenlerden yana şansım çok iyi idi. Ben de o hanım öğretmeni çağırdım. Lütfen bunu tercüme eder misiniz? dedim. Tercüme etti ve ben kağıdı komisyon başkanına verdim. Ben de sınavdan başarılı çıkmış oldum. Diyeceksiniz ki tercüme edemiyormuydun? Hepsini biliyordum. Ama inadım tuttu.

Bir anı da botanikten. Botanik laboratuvarında bitkinin muhtelif kısımlarından kesit alıp onu mikroskop altında inceleyip anatomik yapısını çizeceğiz. Aldığımız bütün kesitlerden bir şey göremiyoruz. Yalnız ben değil aynı bankodan çalışan 8 arkadaş ta öyle. Baktım baş asistan Nebihat Hanım yakınımda, kalktım yanına gittim, mikroskobuma lütfen bakarmısınız? dedim. Geldi yerime oturdu, mikroskopa baktı, lamı temizledi, bir kesit aldı mikroskop altına yerleştirdi, ve çıkan görüntüyü benim kağıdına çizdi. Bir kaç çizgiyi eksik bıraktı, bunları sen tamamla dedi. Bütün arkadaşlar da, benim mikroskopuma bakarak numünelerine öyle çizdiler. Bu durum yıl sonuna kadar hep öyle devam etti. Arkadaşlar buna Marshall yardımı adını taktılar. Sıkışınca, Beşir

İçimizden biri

Marshall yardımını çağır derlerdi. Yıl

sonunda botanik yazılısından geçtikten sonra laboratuvar sınavına girdik. İçeri girdiğimde masanın üstüde bitkiler yerleştirilmiş, bunların tanımını ve özelliklerini latince adları ile yapacağız. Masanın bir tarafıda Alman Hoca Heilbron öbür tarafında eşi Mehpere hanım ile Nebehat hanım var. Ben hemen Nebehat hanımın yanına gittim. Bana şöyle bir baktı ve eliyle işaret ederek sen çık dedi. Ben de arkama bakmadan bir hamlede dışarıya çıktım. Sınavıda başardım.

Bir anı da galanikten. Bir arkadaşa yaptığım yardım yüzünden başıma gelenleri anlatayım. Galanik hocası alman gitmiş yerine Prof. Hayriye Amal vekalet ediyordu. Sınava girdik, her birimize birer majistral formül verdiler. Yanımda da daha önce bir olaydan ötürü kendisi ile konuşmadığım bir arkadaşım vardı. Yüzü bembeyaz reçeteyi yapamıyor. Bana, aman Beşir bu reçeteyi bana yap dedi. Reçeteye baktım gerekli malzemeyi getirmesini söyledim. Başladım, hem benim reçetemi hem onun reçetesini tarif ederek yapmaya başladım. Hayriye Hanım, Beşir işine bak dedi, ben yine devam ettim, tekrar bir ihtar, yine devam ettim, Hayriye Hanım Beşir bak bu üçüncü oluyor dedi. Ben de reçeteleri bitirmiştım. İkinci gün Farmasötik kimyadan sınava gireceğiz. Hocası da Hayriye Hanım , içeriye girdim, Beni görünce gelbakalım dedi. Bütün soruları yanıtladım. Kızgınlıkla bana çık dışarı dedi. Ben Pekiyi ve ya iyi beklerken geçmez aldım. Geldik Ekimde sınava içeri girdim. Geldin mi dedi. Saygılı olarak başımı eğdim, Bütün soruları

yanıtladım. Bana dedi ki: Sen haziranda da geçmiştin ama böyle daha iyi oldu Aklın başına gelsin.

İzninizle birde yaşadığım eski eczane durumu ile şimdiki eczane durumundan söz etmek istiyorum.

Rahmetli Babam 1940 yılının yazında beni eczaneye verdi. Giriş o giriş. Takriben bir yıl zarfında eczanede epey iş kavradım. Eczane çalışanı olmak bir ayrıcalıktı. Eczacı toplumun en itibarlı kişilerinden idi. Eczane resmi kurumlar gibi itibar görürdü. Laboratuvar kısmı geniş satılan ilaçların büyük bölümü majistral idi. Her yede pazarlık olur yalnız eczanede pazarlık olmazdı. Eczane sosyal bir kulüp gibi, öğleden sonra daire amirleri ve yörenin ileri gelenleri toplanır sohbet edilirdi.

Şimdiki durum ise eczacı ve eczane için hiç iç açıcı değil. Maddi ve manevi zararı çok. Deontolojik kurallara uymama, devamlı taviz verme hastalık haline gelmiş durumda. Sorumlu kim? Hepimiz. Şuna emin olun ki tavizin sonu yoktur. Ne kadar taviz verirsiniz daha fazlasını isterler. Bedeva verirsiniz üstüne hediye isterler.

Gelin el birliğiyle bunu düzeltelim. Herşeye değerini verelim. Önemseyelim. Unutmayın ki hiç önem vermediğimiz bir olay büyük sonuçlar doğurur. Yazımı bir hint atasözü ile noktalamak istiyorum.

“Bir nal bir at kurtarır, bir at bir asker kurtarır, bir asker bir vatan kurtarır.”

Hepinize meslek ve özel hayatınızda başarılar, mutluluklar ve esenlikler diliyorum.

Sevgi ve saygı ile selamliyorum.

